

BAKA L. PATRIK

Egyezer és kettő

Egyezer füsttől terhes
nappalon
és ezeregy könnytől száraz
éjen át
vártam.

Testem a hárem
leplével takarózott
a víz habjai alatt,
míg vezéreim
és vezíreim
jázminillatúvá nem csókolták
cikornyás vértemet.

A nők haját
Damaszkusz
tornyai közé feszítettük,
hogy a kéjben vonagló szél
szövétté szője a szálakat.

Allah maga hintett rám áldást,
ahogy estpalástjáról
porba söpörte
a csillagszázakat.

Ezeregy könnytől száraz
éjen
és egyezer füsttől terhes
nappalon át
vártam,
míg a gyűrű tüze
körüli nem ölelte
az acél városát.

Egyre csak szűkült,
mint a menekvőknek
szánt selyemzsinór,
a vizelettől terhes
vonaglás alatt.

Az utolsó éjszakán,
ahogy az utolsó csupasz lány
befejezte a végső mesét,
a többiek közé
fojtottam őt is,
mint utolsó szigetet az isten,
pár tenger és óceán
közé.

Aztán a falak hamuvá égtek
a csontok tüzeiben.

Vártam,
vállamon isten köpenyével,
s jázminillatú fémmel mellemen.

Egy király
sohasem ránt kardot,
hogy egy másik király
életét vegye.
Mi szavakkal ölünk.
Az idő vászna
meghasadt,
ahogy fehér tógában
és aranyhomok hajjal
megjelentél,
hogy összefoldozd
az időszövetet.

Elindultam
feléd,
hogy szavaimban
leld a halált,
ám csak a térdem
hajlott meg, ahogy elkezdted
az egyezer utáni második
mesét.

Vezéreim és vezíreim
lelkét ellopták
a mondatok s szavak,
én pedig mosolyogtam,
ahogy királynőm helyett
királynémnak mondtad magad.
Csak a világot bogoztad szét,
hogy világomba szódd
aranyhomok világotad.